

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 11Co/422/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2112217206
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 04. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Renáta Gavalcová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2015:2112217206.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v právnej veci navrhovateľa: EOS KSI Slovensko s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava, IČO: 35 724 803, zastúpený splnomocnencom: TOMÁŠ KUŠNÍR s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava, IČO: 36 613 843, proti odporcovi: R. O., nar. XX.XX.XXXX, bytom T. O. XXXX/XX, W., za účasti vedľajšieho účastníka na strane odporcu: Združenie na ochranu občana spotrebiteľa HOOS, so sídlom Nám. legionárov 5, Prešov, IČO: 42 176 778, zastúpený advokátom: JUDr. Ambróz Motyka, AK so sídlom Nám. SNP 7, Stropkov, o zaplatenie sumy 1.615,61 eur s príslušenstvom, o odvolaní navrhovateľa proti dopĺňaciemu rozsudku Okresného súdu Trnava zo dňa 03. marca 2014, č. k. 8C/167/2012-146, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý dopĺňací rozsudok súdu prvého stupňa **r u š í a** vec mu
v r a c i a na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

Napadnutým dopĺňacím rozsudkom súd prvého stupňa rozhodol, že žiadny z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania.

Svoje rozhodnutie súd právne odôvodnil použitím ust. § 166 ods. 1 O.s.p., § 142 ods. 2 O.s.p., § 151 ods. 8 O.s.p., keď vecne svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že vzhľadom na skutočnosť, že v rozsudku Okresného súdu Trnava zo dňa 30.01.2014, č.k. 8C/167/2012 súd nerozhodol o náhrade trov konania, rozhodol o nich v zmysle ust. § 166 ods. 1 O.s.p. tak, ako je uvedené vo výrokovej časti rozhodnutia. O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 2 O.s.p, keďže navrhovateľ má vo veci čiastočný úspech 71 % a neúspech 29 %, teda čistý úspech 42 %, preto súd rozhodol, že žiadny z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania.

Proti dopĺňaciemu rozsudku súdu prvého stupňa podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie navrhovateľ a žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok preskúmal a v zmysle ust. § 221 ods. 1 O.s.p. ho zrušil a vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Vo svojom odvolaní uviedol, že je toho názoru, že uvedený výrok súdu nie je správny, pretože súd vypočíta percento úspechu navrhovateľa tak, že od jeho úspechu odpočíta úspech odporcu a výsledok zakladá pomerný nárok navrhovateľa na náhradu trov účelne vynaložených na uplatnenie práva. Vzhľadom na vyššie uvedené čistý úspech navrhovateľa predstavuje 42 % a v takomto pomere mal súd navrhovateľovi náhradu trov konania vyčíslenú podaním zo dňa 21.01.2014 aj priznať.

Odporca odvolací návrh nepodal, k odvolaniu navrhovateľa písomné vyjadrenie nezaslal.

Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p.) po zistení, že odvolanie podala včas oprávnená osoba - účastník konania (§ 201 a § 204 O.s.p.) proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný (§ 201 a § 202 O.s.p.), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie mu predchádzajúce v medziach dané rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľa je dôvodné, pretože doplniaci rozsudok súdu prvého stupňa je potrebné zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

Predmetom konania pred súdom prvého stupňa je návrh navrhovateľa, ktorým sa domáha od odporcu zaplata sumy 1.615,61 eur, spolu s úrokom z omeškania vo výške 62,77 eur a úrokom z omeškania vo výške 9 % zo sumy 1.248,79 eur do 15.06.2010 do zaplata.

Predmetom odvolacieho konania je posúdenie správneho postupu a rozhodnutia súdu prvého stupňa, ktorým súd rozhodol o náhrade trov konania tak, že žiadny z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania.

Predmetom odvolacieho konania nie je rozhodnutie súdu prvého stupňa zo dňa 30. januára 2014, č. k. 8C/167/2012, ktorým súd zaviazal odporcu zaplatiť navrhovateľovi sumu 1.068,- eur, úrok z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 1.068,- eur od 15.06.2010 do zaplata a to do 3 dní, keď vo zvyšnej časti návrh zamietol a určil za neprijateľnú zmluvnú podmienku, že pre prípad porušenia povinnosti poskytnúť riadne a včas peňažné plnenie v dohodnutej výške je veriteľ tiež oprávnený domáhať sa zmluvnej pokuty podľa sadzovníka, keď toto rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňom 10.03.2014.

Ustanovenie § 157 ods. 2 O.s.p. výstižne určuje, že súd v odôvodnení posúdi zistený skutkový stav podľa príslušných ustanovení, ktoré použil. Súd v rámci právneho posúdenia v odôvodnení uznesenia nielen vysvetlí, prečo určité zákonné ustanovenie použil, ale zároveň tiež obsah použitého zákonného predpisu vyloží, a to predovšetkým v tom zmysle, aby bol účastníkmi konania pochopený predovšetkým vzťah medzi skutkovými zisteniami a právnym posúdením v konaní o prejednávanej veci, a prečo teda logicky muselo byť citované zákonné ustanovenie použité. Súd prvého stupňa pri odôvodnení napadnutého uznesenia pochybil, ak z jeho obsahu nie je zrejmé akými úvahami sa pri rozhodovaní riadil, z ktorých skutočností vychádzal, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie. Potrebné je potom zdôrazniť, že nepreskúmateľnosť rozhodnutia môže nastať z dôvodu nedostatku právneho posúdenia veci ako aj jeho dôvodov. To znamená, že súd prvého stupňa sa nevyšporiadal dostatočne právnym posúdením veci z rozhodnutia neboli rozpoznateľné jeho nosné dôvody, respektíve tieto dôvody nemali oporu vo výsledkoch vykonaného dokazovania. Súd by mal vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení svojho rozhodnutia dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť, to znamená že závery, ku ktorým súd dospel musia byť pre adresáta prijateľné, racionálne, a v konečnom dôsledku aj spravodlivé a presvedčivé.

Rozhodnutie súdu ako orgánu verejnej moci nemusí byť totožné s očakávaniami a predstavami účastníka konania, ale z hľadiska odôvodnenia musí spĺňať kritériá uvedené v § 157 ods. 2 O.s.p.. Právo účastníka a povinnosť súdu na náležité odôvodnenie súdneho rozhodnutia vyplýva z potreby transparentnosti služby spravodlivosti, ktorá je esenciálnou náležitou každého jurisdikčného aktu. Citované zákonné ustanovenie sa totiž chápe z hľadiska práv účastníka na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, ktorého imanentnou súčasťou je aj právo na súdne konanie spĺňajúce garancie spravodlivosti, a toto ustanovenie treba vykladať a uplatňovať aj s ohľadom na príslušnú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ESĽP), porovnaj napr. rozsudok Garcia Ruiz vz. Španielsko z 21.01.1999, tak, že rozhodnutie súdu musí uviesť presvedčivé a obsahovať dostatočné dôvody, na ktorých je založené. Rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí sa posúdiť vo svetle okolností každej veci. Judikatúra ESĽP teda nevyžaduje, aby na každý argument účastníka bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Geo Riadis vz. Grécko z 23.05.1997, Higgins vz. Francúzsko z 19.02.1998). Aj Ústavný súd Slovenskej republiky opakovane vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy a čl. 36 ods. 1 Listiny je aj právo účastníka konania na takéto odôvodnenie súdneho rozhodnutia,

ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne, skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, tzn. s uplatňovaním nárokov a obranou proti takémuto uplatneniu, a že takéto odôvodnenie musí obsahovať aj rozsudok odvolacieho súdu (porovnaj uznesenie z 03.07.2003, sp. zn. IV.ÚS 115/2003). Ústavný súd vo svojom uznesení z 23.06.2004, sp. zn. III.ÚS 209/2004 vyslovil, že „súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. VI. ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd je aj právo účastníka na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, tzn. s uplatnením nárokov a obranou, proti takémuto uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky nastolené otázky účastníkmi konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, príp. dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia.

Podľa § 142 ods. 2 O.s.p., ak mal účastník vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadny z účastníkov nemá na náhradu trov právo.

Ak účastník konania nemá plný úspech vo veci, vždy má čiastočný úspech vo veci, t. j. každý účastník (navrhovateľ aj odporca) je sčasti úspešný a sčasti neúspešný. Vo všeobecnosti platí, že ak mal účastník vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania rozdelí pomerne. Odvolací súd ďalej poznamenáva, že podstata povinnosti hradiť trovy konania spočíva v tom, že súd zaviazne jedného účastníka konania nahradiť trovy konania druhému účastníkovi. Náhrada trov konania sa prisudzuje účastníkovi konania a právny zástupca účastníka konania je len platobným miestom (§ 149 ods. 1 O.s.p.).

Súd prvého stupňa sa v danom prípade pri odôvodnení napadnutého rozhodnutia obmedzil len na konštatovanie, že žiadnemu účastníkovi v zmysle ust. § 142 ods. 2 O.s.p. nepriznal náhradu trov konania a to vzhľadom na pomer úspechu účastníkov, nakoľko navrhovateľ mal úspech v 71 % a odporca v 29 %, teda čistý úspech je 42 %. Pokiaľ ide o strohé závery súdu nie je z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia v časti o náhrade trov konania vôbec zrejmé, na základe čoho dospel k záveru, že o náhrade trov konania je potrebné rozhodnúť v zmysle ust. § 142 ods. 2 O.s.p., z akých skutočností vychádzal a akými úvahami sa pri rozhodovaní riadil. Taktiež zákonný predpis tam nie je vyložený tak, aby bol účastníkmi konania pochopený predovšetkým vzťah medzi skutkovými zisteniami a právnym posúdením v časti o náhrade trov konania a prečo teda logicky muselo byť citované zákonné ustanovenie použité. Z rozhodnutia súdu prvého stupňa vôbec nie je zrejmé, na základe čoho súd dospel k záveru, že čistý úspech navrhovateľa v 42 % je len jeho polovičný úspech, pretože takýmto spôsobom vypočítaný úspech navrhovateľa, už predstavuje jeho celkový úspech vo veci a teda v takejto výške percentuálnej úspešnosti, by mal súd prvého stupňa navrhovateľovi ako úspešnejšiemu účastníkovi priznať náhradu trov konania.

Uvedená skutočnosť, že došlo v konaní k procesnej vade podľa § 157 ods. 2 O.s.p. (§ 167 ods. 2 O.s.p.) je okolnosťou, pre ktorú musí odvolací súd napadnuté rozhodnutie vždy zrušiť, pretože rozhodnutie vydané v konaní postihnutom tak závažnou procesnou vadou, nemôže byť považované za správne. Navyše odvolací súd nemôže svojou činnosťou nahrádzať činnosť zverenú do výlučnej kompetencie súdu prvého stupňa.

Vzhľadom na uvedené nedostatky v odôvodnení odvolaním napadnutého rozhodnutia o náhrade trov konania, pre ktoré je toto rozhodnutie v tejto časti nepreskúmateľné, musel odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v tejto napadnutej časti podľa § 221 ods. 1 písm. f) O.s.p. zrušiť a podľa ods. 2 citovaného ustanovenia vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Úlohou súdu prvého stupňa bude opätovne riadne rozhodnúť o náhrade trov konania, vrátane trov odvolacieho konania, a to v zmysle § 142 ods. 2 O.s.p. tak, že náhradu trov konania pomerne rozdelí. Pomer rozdelenia trov konania pritom musí zodpovedať pomeru víťazstva účastníka vo veci samej zníženého o pomernú časť jeho neúspechu (úspech odporcu). Bude potrebné vypočítať rozdiel pomerných úspechov v časti rozhodnutia vo veci samej a až vo veľkosti výsledku priznať náhradu trov konania iba jednému, teda úspešnejšiemu účastníkovi trovy konania.

Toto rozhodnutie bolo prijaté v senáte pomerom hlasov 3 : 0, teda jednohlasne.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie možné podať odvolanie.